ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα) της 7ης Νοεβρίου 1997 *

Στην υπόθεση Τ-218/95,

Azienda Agricola «Le Canne» Srl, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα το Porto Viro (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους Giulio Schiller, Giuseppe Carraro, Francesca Mazzonetto, δικηγόρους Πάδουας, και Guy Arendt, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον τελευταίο αυτό δικηγόρο, 62, avenue Guillaume,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους Eugenio de March, νομικό σύμβουλο, και Hubertus Van Vliet, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρουμένους από τον Alberto Dal Ferro, δικηγόρο Vicence, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής-εναγομένης,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, προσφυγή ακυρώσεως κατά της εκ μέρους της Επιτροπής μειώσεως μιας αρχικώς χορηγηθείσας κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής και, αφετέρου, αίτημα αποκαταστάσεως της ζημίας την οποία η προσφεύγουσα-ενάγουσα ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της μειώσεως αυτής,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, C. P. Briët και A. Potocki, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 5ης Ιουνίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο της διαφοράς

1 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 4028/86 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, σχετικά με τις κοινοτικές δράσεις για τη βελτίωση και την προσαρμογή των διαρθρώσεων του τομέα της αλιείας και της υδατοκαλλιέργειας (ΕΕ L 376, σ. 7, στο εξής: κανονισμός 4028/86), ορίζει

ότι η Επιτροπή μπορεί να χορηγεί κοινοτική χρηματοδοτική ενίσχυση στις δράσεις που αναλαμβάνονται στον τομέα της αναπτύξεως της υδατοκαλλιέργειας και της διευθετήσεως των προστατευομένων θαλασσίων ζωνών ενόψει μιας καλύτερης διαχειρίσεως της παράκτιας αλιευτικής ζώνης.

2 Κατά το άρθρο 12, το οποίο παραπέμπει στο παράρτημα ΙΙΙ του κανονισμού 4028/86, η προβλεπόμενη για την υδατοκαλλιέργεια κοινοτική συνδρομή ανέρχεται, όσον αφορά την περιοχή της Βενετίας, στο 40 % των επιλεξίμων δαπανών, η δε συμμετοχή της Ιταλίας αντιστοιχεί σε ποσοστό μεταξύ 10 και 30 %.

3 Το άρθρο 44 του κανονισμού 4028/86 ορίζει τα εξής:

«1. Καθ' όλη τη διάρκεια της κοινοτικής παρέμβασης, η αρχή ή ο οργανισμός που ορίζεται για το σκοπό αυτό από το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος διαβιβάζει στην Επιτροπή, μετά από αίτησή της, όλα τα δικαιολογητικά και όλα τα έγγραφα που αποδεικνύουν την εκπλήρωση των οικονομικών ή άλλων προϋποθέσεων που επιβάλλονται για κάθε σχέδιο. Η Επιτροπή δύναται να αποφασίσει την αναστολή, τη μείωση ή την κατάργηση της συνδρομής σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 47:

— εάν το σχέδιο δεν εκτελείται σύμφωνα με τις προβλέψεις ή

(...)

Η απόφαση κοινοποιείται στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος καθώς και στο δικαιούχο.

Η Επιτροπή προβαίνει στην ανάκτηση των ποσών η καταβολή των οποίων δεν ήταν ή δεν είναι δικαιολογημένη.

2. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου θεσπίζονται από την Επιτροπή σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 47.»

4 Το άρθρο 47 ορίζει τα εξής:

«1. Στην περίπτωση που γίνεται αναφορά στη διαδικασία του παρόντος άρθρου, η Μόνιμη Επιτροπή Διαρθρώσεων της Αλιείας συγκαλείται από τον πρόεδρό της, είτε με δική του πρωτοβουλία είτε μετά από αίτηση του αντιπροσώπου ενός κράτους μέλους.

2. Ο αντιπρόσωπος της Επιτροπής υποβάλλει σχέδιο των μέτρων που πρέπει να ληφθούν. Η επιτροπή διατυπώνει τη γνώμη της εντός προθεσμίας που δύναται να ορίσει ο πρόεδρος σε συνάρτηση με τον επείγοντα χαρακτήρα των θεμάτων που έχουν υποβληθεί προς εξέταση. Αποφασίζει με πλειοψηφία 54 ψήφων; οι ψήφοι των κρατών μελών σταθμίζονται σύμφωνα με το άρθρο 148 παράγραφος 2 της Συνθήκης. Ο πρόεδρος δεν λαμβάνει μέρος στην ψηφοφορία.

3. Η Επιτροπή θεσπίζει τα μέτρα που εφαρμόζονται αμέσως. Εντούτοις, εάν τα μέτρα αυτά δεν είναι σύμφωνα με τη γνώμη της επιτροπής, η Επιτροπή τα γνωστοποιεί αμέσως στο Συμβούλιο· στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή δύναται να αναβάλει την εφαρμογή το πολύ για ένα μήνα από τη γνωστοποίηση αυτή. Το Συμβούλιο μπορεί, με ειδική πλειοψηφία, να λάβει διαφορετικά μέτρα εντός προθεσμίας ενός μηνός.»

5 Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1116/88, της 20ής Απριλίου 1988 (ΕΕ L 112, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1116/88), η Επιτροπή θέσπισε τις λεπτομέρειες εκτελέσεως των αποφάσεων χορηγήσεως συνδρομών για σχέδια που αφορούν κοινοτικά μέτρα βελτιώσεως και αναδιαρθρώσεως των δομών του τομέα της αλιείας, της υδατοκαλλιέργειας και της διευθετήσεως της παράκτιας ζώνης.

6 Σύμφωνα με την έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1116/88, «δεν πρέπει να κινείται η διαδικασία αναστολής, μείωσης ή κατάργησης της συνδρομής πριν ζητηθεί η γνώμη του ενδιαφερομένου κράτους μέλους το οποίο μπορεί να λάβει θέση επί του θέματος και να καλέσει τους δικαιούχους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους».

7 Συναφώς, το άρθρο 7 του κανονισμού 1116/88 ορίζει τα εξής:

«Πριν κινηθεί η διαδικασία αναστολής, μείωσης ή κατάργησης της συνδρομής που προβλέπεται στο άρθρο 44, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4028/86, η Επιτροπή :

— ειδοποιεί σχετικά το κράτος μέλος στην επικράτεια του πρόκειται να εφαρμοστεί το σχέδιο για να λάβει θέση ως προς το θέμα αυτό,

— συμβουλεύεται την αρμόδια αρχή η οποία ανέλαβε να διαβιβάσει τα δικαιολογητικά,

— καλεί τον ή τους δικαιούχους να εκφράσουν, μέσω της αρχής ή του οργανισμού, τους λόγους για τη μη τήρηση των προβλεπομένων όρων.»

Ιστορικό της διαφοράς

8 Με την απόφαση C(90) 1923/99, της 30ής Οκτωβρίου 1990, η Επιτροπή χορήγησε στην προσφεύγουσα-ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα) χρηματοδοτική συνδρομή ύψους 1 103 646 181 ιταλικών λιρών (LIT), αντιστοιχούσα στο 40 % των επιλεξίμων δαπανών ύψους 2 759 115 453 LIT, για την πραγματοποίηση έργων εκσυγχρονισμού και διευθετήσεως εγκαταστάσεων ιχθυοκαλλιέργειας (σχέδιο I/16/90). Προβλέφθηκε η εκ μέρους του Ιταλικού Δημοσίου καταβολή αναλογικής συνδρομής ανερχομένης στο 30 % των επιλεξίμων δαπανών, ήτοι σε 827 734 635 LIT.

9 Στην απόφαση διευκρινιζόταν ότι «το ποσό της συνδρομής που θα καταβάλει πράγματι η Επιτροπή για ορισμένο περατωθέν σχέδιο εξαρτάται από τη φύση των πραγματοποιηθέντων έργων σε σχέση με τα προβλεφθέντα στο σχέδιο». Στην απόφαση διευκρινιζόταν επίσης ότι, «σύμφωνα με την επισήμανση που περιλαμβάνεται στο μέρος Β της υποβληθείσας από τον δικαιούχο αιτήσεως για τη χορήγηση συνδρομής, τα προβλεπόμενα έργα δεν μπορούν να τροποποιηθούν ή να μεταβληθούν χωρίς προηγούμενη σύμφωνη γνώμη της εθνικής δημόσιας υπηρεσίας και ενδεχομένως της Επιτροπής. Σημαντικές μεταβολές πραγματοποιηθείσες χωρίς σύμφωνη γνώμη της Επιτροπής μπορούν να έχουν ως συνέπεια τη μείωση ή την κατάργηση της συνδρομής, σε περίπτωση που κριθούν απαράδεκτες από την εθνική δημόσια υπηρεσία ή την Επιτροπή. Σε περίπτωση τροποποιήσεων, η εθνική δημόσια υπηρεσία θα υποδείξει σε κάθε δικαιούχο τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθήσει».

10 Στις 23 Ιουνίου 1993 η Επιτροπή κατέβαλε στην προσφεύγουσα την πρώτη δόση ύψους 343 117 600 LIT.

11 Μετά τον επιτόπιο έλεγχο της τελικής καταστάσεως του σχεδίου, η αρμόδια για τα δημόσια έργα υπηρεσία γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα, με έγγραφο της 7ης Απριλίου 1994, ότι, υπό την επιφύλαξη ορισμένων τροποποιήσεων του σχεδίου που πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο των οικοδομικών εργασιών και των συναφών έργων, καθώς και των έργων εκσκαφής, φρονούσε ότι τα έργα για την υλοποίηση του σχεδίου μπορούσαν να θεωρηθούν σύμφωνα προς το εγκριθέν σχέδιο από τεχνικής και οικονομικής απόψεως.

12 Με την απόφαση C(94) 1531/99, της 27ης Ιουλίου 1994, η Επιτροπή δέχθηκε δεύτερη αίτηση της προσφεύγουσας για τη χορήγηση συνδρομής, αφορώσα την ολοκλήρωση των έργων εκσυγχρονισμού των εγκαταστάσεών της (σχέδιο I/100/94).

13 Με έγγραφο της 12ης Δεκεμβρίου 1994, το οποίο απηύθυνε στο ιταλικό Υπουργείο Γεωργίας (στο εξής: υπουργείο) και στην Επιτροπή, η προσφεύγουσα παρατήρησε ότι, λόγω περιστάσεων απολύτως ανεξαρτήτων από τη θέλησή της, οι οποίες προέκυψαν μετά την αποστολή του σχεδίου στο υπουργείο, είχαν καταστεί αναγκαίες ορισμένες τροποποιήσεις των προβλεφθέντων στο πλαίσιο του σχεδίου I/16/90 έργων. Η προσφεύγουσα διευκρίνισε ότι,

λόγω της πεποιθήσεώς της ότι είχε τηρήσει τους τεθέντες στόχους και ότι είχε επιλέξει τις ορθές εναλλακτικές λύσεις, αφενός, και της επιθυμίας της να επιτύχει ταχέως τα σκοπούμενα αποτελέσματα, αφετέρου, λησμόνησε δυστυχώς την υποχρέωση να κοινοποιήσει προηγουμένως στο υπουργείο τις μεταβολές που πραγματοποιήθηκαν, πράγμα το οποίο αποτελούσε μείζον εμπόδιο για την τακτοποίηση του φακέλου. Ωστόσο, η προσφεύγουσα φρονούσε ότι το σχέδιο Ι/16/90 δεν είχε υποστεί, στο σύνολό του, ουσιώδεις τροποποιήσεις πλην της διαφορετικής θέσεως και μορφολογίας των δεξαμενών εντατικής εκτροφής.

14 Επίσης, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι μόλις μετά την ολοκλήρωση των έργων αντελήφθη ότι δεν είχε τηρήσει τη διατύπωση της προηγούμενης γνωστοποιήσεως των τροποποιήσεων και, συγχρόνως, ζήτησε από το υπουργείο και, ενδεχομένως, από την ίδια την Επιτροπή να προβεί σην τεχνική εξέταση των πραγματοποιηθεισών τροποποιήσεων, προκειμένου να διαπιστώσει ότι αυτές ήσαν θεμιτές και ότι οι επιλογές στις οποίες προέβη η προσφεύγουσα ήσαν αναγκαίες και ενδεδειγμένες. Συναφώς, η προσφεύγουσα επισήμανε ότι όλες οι εν λόγω τροποποιήσεις είχαν εκτεθεί και είχαν γίνει δεκτές στο πλαίσιο της εγκρίσεως του σχεδίου συμπληρωματικής διευθετήσεως (Ι/100/94) για το οποίο χορηγήθηκε το ευεργέτημα της κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής με την απόφαση C(94) 1531/99.

15 Το υπουργείο, αφού προέβη στον έλεγχο της τελικής καταστάσεως των έργων, διαβίβασε στην προσφεύγουσα, στις 3 Ιουνίου 1995, το πιστοποιητικό ελέγχου της τελικής καταστάσεως των έργων (στο εξής: πιστοποιητικό), καταρτισθέν στις 24 Μαΐου 1995. Κατά την άποψη του υπουργείου, η προσφεύγουσα είχε επιφέρει πρόσθετες τροποποιήσεις σε σχέση με εκείνες τις οποίες είχε ήδη επισημάνει η αρμόδια για τα δημόσια έργα υπηρεσία, ήτοι:

α) δεν είχαν κατασκευαστεί δεκαέξι δεξαμενές, μια υδραυλική εγκατάσταση και ένας θερμοηλεκτρικός σταθμός, όλα αυτά δε θα αντικαθίσταντο από δεξαμενές εκτροφής οι οποίες προβλεπόταν να κατασκευαστούν κατά την υλοποίηση του σχεδίου ολοκληρώσεως που ενέκρινε η Επιτροπή με την απόφαση C(94) 1531/99·

β) δεν αγοράστηκαν ορισμένα μηχανήματα·

γ) δεν κατασκευάστηκαν η νέα αποθήκη και οι εκτός του υποστέγου δεξαμενές εκτροφής.

Βάσει των ανωτέρω το υπουργείο κατέληξε ότι η προσφεύγουσα ήταν υποχρεωμένη, σύμφωνα με τις εφαρμοστέες κοινοτικές διατάξεις, να ζητήσει προηγουμένως άδεια για να προβεί στις τροποποιήσεις αυτές.

16 Το υπουργείο μείωσε σε 1 049 556 101 LIT το ποσό των επιλεξίμων δαπανών κατά το τελικό στάδιο του σχεδίου. Το υπουργείο κατέληξε ότι, ενόψει των δαπανών που είχαν ήδη αναγνωριστεί ως επιλέξιμες στο πρώτο στάδιο της πραγματοποιήσεως των έργων, οι οποίες ανέρχονταν σε 857 794 000 LIT, το συνολικό ποσό των δαπανών που αναγνωρίζονταν ως επιλέξιμες αντιστοιχούσε σε 1 907 350 101 LIT, ήτοι στο 69,13 % των επιλεξίμων δαπανών που είχε αρχικώς εγκριθεί από την Επιτροπή.

17 Με το τελικό ένταλμα πληρωμής που εξέδωσε στις 5 Ιουλίου 1995, η Επιτροπή κατέβαλε στην προσφεύγουσα υπόλοιπο 419 822 440 LIT, μειώνοντας έτσι από 1 103 646 181 LIT σε 762 940 040 LIT το συνολικό ποσό της οφειλομένης κοινοτικής συνδρομής για τα έργα τα οποία το κοινοτικό όργανο θεώρησε, βάσει του πιστοποιητικού, ως σύμφωνα προς το αρχικώς εγκριθέν σχέδιο.

18 Το υπουργείο και η Επιτροπή έλαβαν, στις 28 Ιουλίου και στις 3 Αυγούστου 1995 αντιστοίχως, ορισμένες γραπτές παρατηρήσεις της προσφεύγουσας με τις οποίες αυτή επισήμανε το αβάσιμο του πιστοποιητικού και ζήτησε την επανεξέτασή του.

19 Απαντώντας στο αίτημα των εθνικών αρχών, η Επιτροπή τους διαβίβασε τις παρατηρήσεις της με το τηλετύπημα αριθ. 12 497 της 27ης Οκτωβρίου 1995. Το κοινοτικό όργανο θεώρησε ότι από τα διαθέσιμα στοιχεία δεν προέκυπτε η ανάγκη επανεξετάσεως της διαδικασίας που ακολούθησε το υπουργείο για την τακτοποίηση του φακέλου του σχεδίου I/16/90, για τους εξής λόγους:

1) είχαν πραγματοποιηθεί σημαντικές τροποποιήσεις του σχεδίου, χωρίς προηγουμένως να γνωστοποιηθούν στην εθνική δημόσια αρχή·

η χορήγηση συνδρομής για το δεύτερο σχέδιο I/100/94 δεν συνεπαγόταν την εκ μέρους της Επιτροπής αποδοχή προγενεστέρων τροποποιήσεων·

2) τα προβλεφθέντα στο πλαίσιο του επομένου σχεδίου I/100/94 έργα είχαν εκτελεστεί στο πλαίσιο του σχεδίου I/16/90 και, συνεπώς, δεν ήσαν επιλέξιμα για τη χορηγηθείσα για το σχέδιο I/16/90 συνδρομή·

3) το άρθρο 7 του κανονισμού 1116/88, στο οποίο αναφέρθηκε ο σύμβουλος της προσφεύγουσας, δεν είχε εφαρμογή στο πλαίσιο που προέβαλε ο εν λόγω σύμβουλος·

4) από τα παρασχεθέντα από το υπουργείο στοιχεία προέκυψε ότι οι παρατηρήσεις που διατυπώθηκαν στη σελίδα 18 του υπομνήματος που υπέβαλε ο σύμβουλος της προσφεύγουσας ήσαν εσφαλμένες, όσον αφορά τις εκπτώσεις δαπανών που πραγματοποιήθηκαν λόγω του καταλογισμού τους σε μη προβλεφθέντα κεφάλαια δαπανών.

20 Με έγγραφο της 14ης Νοεμβρίου 1995, το υπουργείο απέρριψε την αίτηση επανεξετάσεως της προσφεύγουσας, για τους ίδιους λόγους με τους προβαλλομένους στο τηλετύπημα αριθ. 12 457 της Επιτροπής της 27ης Οκτωβρίου 1995.

Ένδικη διαδικασία

21 Υπό τις συνθήκες αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την 1η Δεκεμβρίου 1995, η προσφεύγουσα, αφενός, άσκησε προσφυγή ακυρώσεως του τηλετυπήματος αριθ. 12 497 της Επιτροπής, της 27ης Οκτωβρίου 1995, και, αφετέρου, υπέβαλε αίτημα αποκαταστάσεως της ζημίας την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της εκδόσεως της πράξεως αυτής.

22 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις πριν από την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Οι διάδικοι συμμορφώθηκαν προς το αίτημα του Πρωτοδικείου.

23 Κατά τη συνεδρίαση της 5ης Ιουνίου 1997, οι διάδικοι ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.

Αιτήματα των διαδίκων

24 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την πράξη αριθ. 12 497 της Επιτροπής της 27ης Οκτωβρίου 1995, η οποία αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής-αγωγής (στο εξής: προσφυγή)·

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να αποκαταστήσει τη ζημία, κατά το μέτρο που εκτίθεται στο δικόγραφο της προσφυγής·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

25 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ ως απαράδεκτη και, επικουρικώς, ως αβάσιμη·

— να απορρίψει την αγωγή υπό την έννοια των άρθρων 178 και 215 της Συνθήκης·

— να καταδικάσει, εν πάση περιπτώσει, την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως

Επί του παραδεκτού

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

26 Κατά την Επιτροπή, η εκδοθείσα πράξη της 27ης Οκτωβρίου 1995 δεν παράγει δεσμευτικά αποτελέσματα έναντι της προσφεύγουσας και, εν πάση περιπτώσει, δεν την αφορά άμεσα. Συγκεκριμένα, με την πράξη αυτή η Επιτροπή περιορίστηκε στην εκτίμηση της συμπεριφοράς των εθνικών αρχών στο πλαίσιο της διαδικασίας της από κοινού χρηματοδοτήσεως του σχεδίου που προβλέπει ο κανονισμός 4028/86.

27 Η προσφεύγουσα αντιτάσσει, αφενός, ότι το οικείο κράτος μέλος επιτελεί απλώς λειτουργία «οργάνου» της Κοινότητας ενεργώντας «για λογαριασμό» της Επιτροπής, η οποία έχει την πλήρη εξουσία λήψεως αποφάσεων, και, αφετέρου, ότι απλώς και μόνον η τυπική ύπαρξη της εθνικής διοικητικής πράξεως, εκδοθείσας προς εκτέλεση του κοινοτικού μέτρου, δεν επαρκεί για να θεωρηθεί ότι η κοινοτική πράξη δεν αφορά άμεσα την προσφεύγουσα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

28 Αρκεί η διαπίστωση ότι το τηλετύπημα αριθ. 12 497 της 27ης Οκτωβρίου 1995, σε συσχετισμό με το ένταλμα πληρωμής του υπολοίπου της κοινοτικής συνδρομής που εξέδωσε η Επιτροπή στις 5 Ιουλίου 1995, είχε ως αποτέλεσμα τη μείωση του ποσού της κοινοτικής συνδρομής που είχε αρχικώς χορηγηθεί με την απόφαση C(90) 1923/99 της Επιτροπής.

29 Έτσι, το επίδικο τηλετύπημα, καθόσον στερεί την προσφεύγουσα από μέρος της συνδρομής που της είχε αρχικώς χορηγηθεί, χωρίς το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος να διαθέτει συναφώς ιδία εξουσία εκτιμήσεως, αποτελεί, όσον αφορά την προσφεύγουσα, ατομική απόφαση παράγουσα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντά της, μεταβάλλοντας σαφώς τη νομική της κατάσταση (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9, της 7ης Μαΐου 1991, C-291/89, Interhotel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-2257, σκέψεις 12 και 13, και C-304/89, Oliveira κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-2283, σκέψεις 12 και 13, και της 4ης Ιουνίου 1992, C-189/90, Cipeke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-3573, σκέψεις 11 και 12).

30 Συνεπώς, η προβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

31 Προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως, η προσφεύγουσα επικαλείται πέντε λόγους αντλούμενους αντιστοίχως από τη μη κοινοποίηση της προσβαλλομένης αποφάσεως, από την παραβίαση της αρχής της συλλογικότητας, από την παράβαση των διαδικαστικών κανόνων, από την παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και, τέλος, από την κατάχρηση εξουσίας.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, αντλούμενου από τη μη κοινοποίηση της προσβαλλομένης πράξεως

32 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι η προσβαλλομένη πράξη ουδέποτε της κοινοποιήθηκε και ότι η ίδια έλαβε γνώση της πράξεως αυτής, συμπτωματικώς, από αντίγραφα που της χορηγήθηκαν κατόπιν αιτήσεώς της.

33 Η Επιτροπή δεν υποβάλλει παρατηρήσεις επί του σημείου αυτού.

34 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα υπήρξε, όντως, σε θέση να λάβει προσηκόντως γνώση του περιεχομένου της προσβαλλομένης πράξεως και να ασκήσει λυσιτελώς την υπό κρίση προσφυγή εντός της τασσομένης προθεσμίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν υπάρχει λόγος να κριθεί το ζήτημα αν η πράξη αυτή της κοινοποιήθηκε επισήμως.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, αντλούμενου από την παραβίαση της αρχής της συλλογικότητας

35 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν τήρησε την αρχή της συλλογικότητας. Είναι αδύνατον να συναχθεί από την προσβαλλομένη πράξη, η οποία φαίνεται να έχει απλώς εκδοθεί από τον «αναπληρωτή προϊστάμενο μονάδας», εάν και πότε τα μέλη της Επιτροπής, τα οποία υποχρεούνται να αναλαμβάνουν συλλογικώς την ευθύνη, διασκέφθηκαν από κοινού για την έκδοση της εν λόγω πράξεως.

36 Η Επιτροπή αντιλέγει, αφενός, ότι οι εξουσιοδοτήσεις υπογραφής αποτελούν το σύνηθες μέσο με το οποίο η Επιτροπή ασκεί τις αρμοδιότητές της και, αφετέρου, ότι η προσβαλλομένη πράξη εκδόθηκε στο πλαίσιο της διαχειρίσεως του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα προσανατολισμού, το οποίο εμπίπτει στη Γενική Διεύθυνση Αλιείας (ΓΔ XIV).

37 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, όπως προκύπτει από τον εσωτερικό κανονισμό της Επιτροπής, είναι δυνατή η εξουσιοδότηση υπαλλήλων προς λήψη, εξ ονόματός της και υπό τον έλεγχό της, σαφώς καθορισμένων μέτρων διαχειρίσεως και διοικήσεως, όπως το επίδικο μέτρο, και ότι οι εξουσιοδοτήσεις υπογραφής αποτελούν το σύνηθες μέσο με το οποίο η Επιτροπή ασκεί τις αρμοδιότητές της (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Οκτωβρίου 1990, C-200/89, FUNOC κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-3669, σκέψεις 13 και 14).

38 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο βάσει του οποίου να μπορεί να κριθεί ότι η κοινοτική διοίκηση δεν τήρησε τους εφαρμοστέους στον οικείο τομέα κανόνες. Αντιθέτως, πρέπει να επισημανθεί ότι ο αναπληρωτής προϊστάμενος μονάδας που υπέγραψε την προσβαλλομένη απόφαση υπάγεται στη ΓΔ XIV η οποία είναι υπεύθυνη για την αλιεία, τον οικονομικό τομέα στον οποίο διοχετεύονται οι κοινοτικές συνδρομές που έχουν εγκριθεί βάσει του κανονισμού 4028/86.

39 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, αντλούμενου από την παράβαση των διαδικαστικών κανόνων

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

40 Πρώτον, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι μείωσε την αρχικώς χορηγηθείσα χρηματοδοτική συνδρομή, χωρίς προηγουμένως να θέσει σε εφαρμογή τη διαδικασία περί μειώσεως του άρθρου 44, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86 ούτε να έχει τηρήσει, πριν από οποιαδήποτε ενέργεια, τις υποχρεώσεις που υπέχει το όργανο αυτό από το άρθρο 7 του κανονισμού 1116/88, στις οποίες συγκαταλέγεται η υποχρέωση να καλεί τον δικαιούχο να εκφράσει, μέσω της αρχής ή του οργανισμού του ενδιαφερομένου κράτους μέλους, τους λόγους για τη μη τήρηση των προβλεπομένων όρων.

41 Δεύτερον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, σε περίπτωση εκδόσεως αποφάσεως περί μειώσεως, το άρθρο 44, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 4028/86 επιβάλλει την τήρηση της διαδικασίας του άρθρου 47 του ιδίου κανονισμού.

42 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι η έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι προϋποθέτει την τήρηση της διαδικασίας του άρθρου 44 του κανονισμού 4028/86. Η διάταξη αυτή αφορά τις περιπτώσεις στις οποίες η κοινοτική συνδρομή μειώνεται οσάκις, κατόπιν νέας αξιολογήσεως συνεπαγομένης τροποποιήσεις, το σχέδιο δεν ανταποκρίνεται πλέον στο αρχικό σχέδιο.

43 Δεν εμπίπτει στην κατηγορία αυτή η περίπτωση κατά την οποία, όπως εν προκειμένω, η κοινοτική συνδρομή παραμένει αμετάβλητη, αλλά μειώνονται μόνον οι επιλέξιμες δαπάνες, διότι το σχέδιο δεν εκτελείται σύμφωνα με τις προβλέψεις. Δεν πρόκειται πλέον περί μειώσεως της συνδρομής υπό την έννοια του άρθρου 44 του κανονισμού 4028/86, αλλά μόνον περί μη αναγνωρίσεως ορισμένων δαπανών, η οποία έχει ως συνέπεια τη σε απόλυτους

αριθμούς αναπροσαρμογή του καταβαλλομένου από την Κοινότητα ποσού. Ο απλός αυτός καθορισμός των επιλεξίμων δαπανών δεν συνεπάγεται καμία νέα νομική και οικονομική αξιολόγηση, αλλ' απλώς τεχνικές εκτιμήσεις.

44 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ουδέποτε ζήτησε την αναθεώρηση του σχεδίου το οποίο υπέβαλε και το οποίο εγκρίθηκε με την απόφαση C(90) 1923/99. Ελλείψει οποιασδήποτε γνωστοποιήσεως εκ μέρους της προσφεύγουσας σχετικής με την τροποποίηση του σχεδίου, το υπουργείο διαπίστωσε με το πιστοποιητικό, αφενός, ότι ορισμένες δαπάνες δεν αντιστοιχούσαν στο εγκριθέν σχέδιο και, συνεπώς, δεν ήσαν επιλέξιμες και, αφετέρου, ότι οι λοιπές δαπάνες ήσαν επιλέξιμες. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή κατέβαλε τις θεωρηθείσες ως επιλέξιμες δαπάνες, χωρίς τούτο να προϋποθέτει μεταγενέστερη αξιολόγηση του σχεδίου.

45 Στην περίπτωση αυτή, η σύγκληση της Μόνιμης Επιτροπής Διαρθρώσεων της Αλιείας, κατά τη διαδικασία του άρθρου 47 του κανονισμού 4028/86, δεν θα είχε κανένα νόημα, παρά θα αλλοίωνε τις δραστηριότητες της επιτροπής, η οποία τότε δεν θα έπρεπε να αποφανθεί επί των σχεδίων, αλλά επί της μη επιλεξιμότητας των διαφόρων δαπανών που πραγματοποιήθηκαν.

46 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα είχε, εν πάση περιπτώσει, τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της στο πλαίσιο της αλληλογραφίας της με τις εθνικές αρχές, οι οποίες τις διαβίβασαν στην Επιτροπή. Η Επιτροπή εξέφρασε την άποψή της με την προσβαλλομένη πράξη, στην οποία γίνεται ρητώς μνεία του εγγράφου του συμβούλου της προσφεύγουσας που διαβιβάστηκε στη ΓΔ XIV στις 3 Αυγούστου 1995. Από τα ανταλλαγέντα έγγραφα προκύπτει ότι κατόπιν ακριβώς ορισμένων παρατηρήσεων της προσφεύγουσας εκδόθηκε η προσβαλλομένη πράξη.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

47 Από την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας προκύπτει ότι αυτή αναπτύσσει, στην πραγματικότητα, έναν λόγο ακυρώσεως με δύο σκέλη, με το πρώτο από τα οποία προβάλλει την παραβίαση της αρχής της κατ' αντιπαράθεση συζητήσεως της υποθέσεως και με το δεύτερο τη μη λήψη της

γνώμης της επιτροπής. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι το άρθρο 47 του κανονισμού 4028/86 σκοπεί στη ρύθμιση της διαδικασίας λήψεως της γνώμης του οργάνου αυτού, το Πρωτοδικείο συνάγει εξ αυτού ότι η προσφεύγουσα, υποστηρίζοντας ότι το άρθρο 44, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 4028/86 επιβάλλει τη διαδικασία του άρθρου 47, είχε την πρόθεση, με τον συγκεκριμένο ισχυρισμό, να προβάλει, πέραν της αιτιάσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της κατ' αντιπαράθεση συζητήσεως της υποθέσεως, την αιτίαση που αντλείται από τη μη λήψη της γνώμης της επιτροπής.

— Επί του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως

48 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας, στο πλαίσιο οποιασδήποτε διαδικασίας που κινείται κατά ενός προσώπου και είναι ικανή να καταλήξει σε βλαπτική γι' αυτό πράξη, συνιστά θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου και πρέπει να διασφαλίζεται, ακόμη και εν απουσία ειδικής κανονιστικής ρυθμίσεως. Η αρχή αυτή επιτάσσει να παρέχεται η δυνατότητα στους αποδέκτες αποφάσεων, οι οποίες θίγουν σημαντικά τα συμφέροντά τους, να καθιστούν λυσιτελώς γνωστή την άποψή τους (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Οκτωβρίου 1996, C-39/95 P, Επιτροπή κατά Lisrestal κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-5373, σκέψη 21).

49 Ωστόσο, από το σημείο 5 του δικογράφου της προσφυγής προκύπτει ότι η προσφεύγουσα αμφισβήτησε το βάσιμο του πιστοποιητικού και ζήτησε την επανεξέτασή του, με τις γραπτές παρατηρήσεις της που διαβιβάστηκαν στο υπουργείο στις 28 Ιουλίου 1995 και στην Επιτροπή στις 3 Αυγούστου 1995, ήτοι πριν η Επιτροπή εκδώσει οριστικώς την απόφασή της με το τηλετύπημα αριθ. 12 497 της 27ης Οκτωβρίου 1995.

50 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι η ίδια η προσφεύγουσα διευκρινίζει, στο ίδιο σημείο του δικογράφου της προσφυγής της, ότι η Επιτροπή αποφάσισε, με τηλεγράφημα της 7ης Αυγούστου 1995, να θέσει σε εφαρμογή τη διαδικασία καταβολής της κοινοτικής συνδρομής, καθοριζομένης βάσει των εκτιμήσεων που περιλαμβάνονταν στο πιστοποιητικό.

51 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η προσφεύγουσα υπῆρξε σε θέση να εκθέσει, πριν από την έκδοση της επίδικης αποφάσεως, τους λόγους της μη τηρήσεως των προβλεπομένων όρων και ότι η Επιτροπή τήρησε κατ' ουσίαν τις διατάξεις που προβλέπει συναφώς το άρθρο 7 του κανονισμού 1116/88.

52 Συνεπώς, υπό τις συνθήκες αυτές, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

— Επί του δευτέρου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως

53 Δεν αμφισβητείται ότι η προσφεύγουσα, όπως δέχθηκε και η ίδια, προέβη σε τροποποιήσεις του σχεδίου χωρίς να τηρήσει τη διατύπωση της προηγούμενης γνωστοποιήσεώς τους στις κοινοτικές και εθνικές αρχές, πράγμα το οποίο, όπως ομολογεί η ίδια η ενδιαφερομένη, αποτελούσε μείζον εμπόδιο για την τακτοποίηση του φακέλου της (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω).

54 Όμως, η απόφαση για τη χορήγηση της συνδρομής διευκρίνιζε ρητώς επί του ζητήματος αυτού ότι «τα προβλεπόμενα έργα δεν [μπορούσαν] να τροποποιηθούν ούτε να μεταβληθούν χωρίς προηγούμενη σύμφωνη γνώμη της εθνικής δημόσιας υπηρεσίας και ενδεχομένως της Επιτροπής».

55 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή ήταν σε θέση, κατόπιν εξετάσεως, να καταλήξει απλώς, ενόψει του καταρτισθέντος από την εθνική δημόσια υπηρεσία πιστοποιητικού, ότι οι δαπάνες που θεωρήθηκαν ως μη επιλέξιμες δεν μπορούσαν να ληφθούν υπόψη, δεδομένου ότι δεν ενέπιπταν στο εγκριθέν σχέδιο.

56 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν αποτελεί απόφαση μειώνουσα, υπό την έννοια του άρθρου 44, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86, την αρχικώς χορηγηθείσα στην προσφεύγουσα συνδρομή, αλλά περιορίζεται, στην πραγματικότητα, στη διαπίστωση ότι ένα μέρος των δαπανών των οποίων την καταβολή ζητεί η προσφεύγουσα δεν αφορά το σχέδιο όπως αυτό είχε γίνει αρχικώς δεκτό.

57 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

58 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, αντλούμενου από την παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

59 Ο λόγος ακυρώσεως που αναπτύσσει η προσφεύγουσα έχει δύο σκέλη. Πρώτον, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, πλην μιας εντελώς γενικής αναφοράς στον κανονισμό 4028/86, στην προσβαλλομένη πράξη δεν εκτίθεται η νομική της βάση.

60 Η Επιτροπή απαντά ότι γίνεται ρητώς μνεία του κανονισμού 4028/86 στο σημείο της προσβαλλομένης πράξεως όπου εκτίθεται το αντικείμενό της και ότι στο κυρίως κείμενο της πράξεως γίνεται μνεία του κανονισμού αυτού και του κανονισμού 1116/88.

61 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης πράξεως δεν της καθιστά γνωστούς τους λόγους για την άρνηση χορηγήσεως

ενός μέρους της αρχικώς χορηγηθείσας συνδρομής και δεν παρέχει στο Πρωτοδικείο τη δυνατότητα να ασκήσει τον δικαστικό του έλεγχο. Ειδικότερα, η Επιτροπή δεν εξηγεί σε τι συνίσταται το σφάλμα που διέπραξε η προσφεύγουσα στις παρατηρήσεις της σχετικά με την εγγραφή σε μη προβλεπόμενες στήλες των δαπανών στις οποίες πράγματι υποβλήθηκε, ούτε ποια ήταν η ορθή ερμηνεία που έπρεπε να δοθεί σ' αυτά τα τεχνικά και λογιστικά στοιχεία.

62 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι από την ανάγνωση της προσβαλλομένης πράξεως προκύπτει ότι η δικαιολόγησή της στηρίζεται στα έγγραφα στα οποία παραπέμπει η πράξη αυτή και τα οποία προσκόμισαν στην Επιτροπή οι εθνικές αρχές, ιδίως δε στο πιστοποιητικό.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

— Επί του πρώτου σκέλους του τετάρτου λόγου ακυρώσεως

63 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι στην προσβαλλομένη απόφαση γίνεται ρητώς μνεία των εφαρμοστέων εν προκειμένω κανονισμών 4028/86 και 1116/88. Ενόψει του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η υπόθεση και, ιδίως, της επιχειρηματολογίας την οποία ανέπτυξε η προσφεύγουσα προς στήριξη του τρίτου λόγου ακυρώσεως, δεν είναι δυνατόν αυτή να αντιλήφθηκε εσφαλμένως το περιεχόμενο των δύο αυτών παραπομπών και, συνεπώς, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι παρέμεινε σε αβεβαιότητα ως προς τη νομική βάση της προσβαλλομένης αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Μαρτίου 1987, 45/86, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 1493, σκέψη 9).

64 Συνεπώς, το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

— Επί του δευτέρου σκέλους του τετάρτου λόγου ακυρώσεως

65 Κατά παγία νομολογία, η αιτιολογία την οποία απαιτεί το άρθρο 190 της Συνθήκης πρέπει να προσαρμόζεται στη φύση της οικείας πράξεως και να

αφήνει να διαφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου, εκδότη της πράξεως, ώστε να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν το ληφθέν μέτρο και στο Πρωτοδικείο να ασκεί τον έλεγχό του. Ωστόσο, δεν είναι δυνατόν να απαιτείται η αιτιολογία μιας πράξεως να εξειδικεύει τα διάφορα πραγματικά ή νομικά συναφή στοιχεία, στο μέτρο που το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως είναι επαρκής πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο ενόψει του γράμματος της πράξεως, αλλά και του πλαισίου στο οποίο αυτή εντάσσεται, καθώς και του συνόλου των νομικών κανόνων που διέπουν το οικείο ζήτημα (απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Νοεμβρίου 1995, C-466/93, Atlanta κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-3799, σκέψη 16).

66 Εν προκειμένω, από το ιστορικό της υποθέσεως, από την αλληλογραφία που αντάλλαξε η προσφεύγουσα με την εθνική δημόσια υπηρεσία και την Επιτροπή, καθώς και από την προσβαλλομένη απόφαση, προκύπτει ότι οι λόγοι τους οποίους επικαλέστηκε η Επιτροπή προς στήριξη της αποφάσεως αυτής εμφαίνονται κατά τρόπο αρκούντως σαφή ώστε να καθιστούν δυνατό στην προσφεύγουσα να διεκδικήσει τα δικαιώματά της ενώπιον του κοινοτικού δικαστή και στον δικαστή αυτό να ασκήσει τον έλεγχό του ως προς τη νομιμότητα της αποφάσεως.

67 Πρώτον, όπως προκύπτει από το έγγραφο της 12ης Δεκεμβρίου 1994, το οποίο η προσφεύγουσα απηύθυνε στο υπουργείο και στην Επιτροπή, η προσφεύγουσα, αφενός, δέχθηκε ότι, μετά την υποβολή του σχεδίου, ορισμένες περιστάσεις μεταβλήθηκαν ουσιωδώς, πράγμα το οποίο συνεπαγόταν προσαρμογές και, αφετέρου, δήλωσε ότι είχε επίγνωση του ότι δεν είχε τηρήσει τη διατύπωση της προηγούμενης γνωστοποιήσεως των τροποποιήσεων, πράγμα το οποίο, όπως ομολογεί η ίδια η ενδιαφερομένη, αποτελούσε μείζον εμπόδιο για την τακτοποίηση του φακέλου της (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω).

68 Δεύτερον, οι λεπτομερείς εξηγήσεις που εκτίθενται στο πιστοποιητικό, προς στήριξη της κηρύξεως των δαπανών που εμπίπτουν στις διάφορες οικείες θέσεις ως μη επιλεξίμων, εμφαίνουν με επαρκή σαφήνεια τους λόγους που δικαιολογούν την προσβαλλομένη απόφαση, όπως απαιτεί η σχετική νομολογία (προπαρατεθείσα απόφαση Cipeke κατά Επιτροπής, σκέψεις 18 έως 22).

69 Τρίτον, οι λόγοι στους οποίους στηρίχθηκε η Επιτροπή εκτίθενται στην προσβαλλομένη απόφαση συνοπτικώς αλλά σαφώς, αφενός, ως απάντηση σε

ορισμένα επιχειρήματα που ανέπτυξε η προσφεύγουσα με τις παρατηρήσεις που διαβίβασε στην Επιτροπή στις 3 Αυγούστου 1995 και, αφετέρου, διά της παραπομπής στις εξηγήσεις που παρέσχε το υπουργείο με το πιστοποιητικό. Επομένως, ενόψει του συστήματος στενής συνεργασίας μεταξύ της Επιτροπής και των κρατών μελών στο οποίο στηρίζεται η χορήγηση των χρηματοδοτικών συνδρομών (απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιανουαρίου 1995, Τ-85/94, Branco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-45, σκέψη 36), ορθώς και η προσβαλλομένη απόφαση παρέπεμψε στις εξηγήσεις αυτές.

70 Υπό τις συνθήκες αυτές, είναι προφανές ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως παρέσχε στην προσφεύγουσα επαρκείς ενδείξεις ώστε να γνωρίζει τα κύρια πραγματικά και νομικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται η εκτεθείσα συλλογιστική, ανεξαρτήτως της ουσιαστικής ακρίβειας των λόγων αυτών και του ποσού των δαπανών που κηρύχθηκαν επιλέξιμες, πράγμα το οποίο η προσφεύγουσα δεν προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου και το οποίο αφορά το βάσιμο της αποφάσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 1957, 2/56, Geitling κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 119, 126, της 8ης Φεβρουαρίου 1966, 8/65, Acciaierie e Ferriere Pugliesi κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 241· απόφαση του Πρωτοδικείου της 2ας Οκτωβρίου 1996, Τ-356/94, Vecchi κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-1251, σκέψη 82).

71 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

72 Επομένως, και ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, αντλούμενου από την κατάχρηση εξουσίας

73 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή, η οποία έχει την αποκλειστική αρμοδιότητα στον τομέα της χορηγήσεως και της μειώσεως της συνδρομής, εκδίδοντας πράξη η οποία παρουσιάστηκε επισήμως ως γνωμοδότηση, παρέκαμψε την εφαρμογή της διαδικασίας μειώσεως που προβλέπουν το άρθρο 44 του κανονισμού 4028/86 και το άρθρο 7 του κανονισμού 1116/88. Η Επιτροπή,

ισχυριζόμενη ότι η μείωση της συνδρομής με απόφαση εκδοθείσα κατόπιν προηγούμενης γνώμης της Μόνιμης Επιτροπής Διαρθρώσεων της Αλιείας θα επιβάρυνε υπερβολικά τη δραστηριότητα του οργάνου αυτού, αποκάλυψε ότι πραγματικός σκοπός της προσβαλλομένης πράξεως ήταν να επιτευχθεί το πρακτικό αποτέλεσμα της μειώσεως της συνδρομής, χωρίς να τηρηθεί η προβλεπομένη προς τούτο διαδικασία.

74 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι η προσφεύγουσα κακώς προσδίδει στην προσβαλλομένη πράξη υποχρεωτική ισχύ έναντι των εθνικών αρχών.

75 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε αντικειμενικές, ουσιώδεις και συγκλίνουσες ενδείξεις ικανές να αποδείξουν ότι η προσβαλλομένη απόφαση εκδόθηκε με αποκλειστικό ή, τουλάχιστον, πρωταρχικό σκοπό άλλον από τον αναφερόμενο ή με σκοπό την καταστρατήγηση διαδικασίας που προβλέπεται ειδικά στη Συνθήκη ή στις πράξεις του παραγώγου δικαίου για την αντιμετώπιση των συγκεκριμένων περιστάσεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1995, C-156/93, Κοινοβούλιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-2019, σκέψη 31).

76 Αντιθέτως, από τα ανωτέρω αναπτυχθέντα προκύπτει ότι ο λόγος που προκάλεσε την ενέργεια της Επιτροπής έγκειται στις τροποποιήσεις του σχεδίου I/16/90 στις οποίες προέβη η προσφεύγουσα.

77 Συνεπώς, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

78 Επομένως, η προσφυγή ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

Επί της ουσίας

79 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή οφείλει να της αποκαταστήσει τη ζημία την οποία αυτή ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της σημαντικής μειώσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής που της είχαν χορηγήσει τόσο η Επιτροπή όσο και οι εθνικές αρχές.

80 Η προσφεύγουσα επαφίεται στη δίκαιη εκτίμηση της ζημίας εκ μέρους του Πρωτοδικείου, αλλά το ποσό της αποζημιώσεως που πρέπει να επιδικαστεί δεν μπορεί να είναι κατώτερο των τόκων αποζημιώσεως ή, τουλάχιστον, των τόκων υπερημερίας που γεννά το επίδικο ποσό, από της οχλήσεως της Επιτροπής στις 3 Αυγούστου 1995.

81 Αντιθέτως, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι δεν υφίσταται άμεσος αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της προσβαλλομένης πράξεως και της ζημίας την οποία ισχυρίζεται η προσφεύγουσα ότι υπέστη, συγχρόνως δε φρονεί ότι σαφώς δεν πληρούνται οι δύο άλλες προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η θεμελίωση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας, δηλαδή το παράνομο της επικρινομένης συμπεριφοράς και το υποστατό της προβαλλομένης ζημίας.

82 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί παρά μόνον αν πληρούται ένα σύνολο προϋποθέσεων, οι οποίες αφορούν το παράνομο της συμπεριφοράς που προσάπτεται στο κοινοτικό θεσμικό όργανο, το υποστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1981, 197/80 έως 200/80, 243/80, 245/80 και 247/80, Ludwigshafener Walzmühle κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 3211, σκέψη 18· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 9ης Ιανουαρίου 1996, T-575/93, Koelman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1, σκέψη 89, και της 16ης Ιανουαρίου 1996, T-108/94, Candiotte κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. II-87, σκέψη 54).

83 Όπως προκύπτει όμως από την εξέταση των λόγων ακυρώσεως, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει την ύπαρξη πλημμέλειας θίγουσας τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ως εκ τούτου, το παράνομο της συμπεριφοράς που προσάπτεται στην Επιτροπή ουδόλως αποδείχθηκε και, επομένως, το αίτημα αποκαταστάσεως της προβαλλομένης ζημίας πρέπει να απορριφθεί.

84 Επομένως, η αγωγή αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί.

85 Από το σύνολο των ανωτέρω αναπτυχθέντων προκύπτει ότι η προσφυγή-αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

86 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε και η Επιτροπή είχε ζητήσει την καταδίκη της στα δικαστικά έξοδα, πρέπει να καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα-ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Vesterdorf Briët Potocki

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Νοεμβρίου 1997.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf